

**TETTREKÉSZ MAGYAR RENDŐRSÉG
SZAKSZERVEZETE**

SZEKSZÁRD

Tanya u. 4.

Levelezési cím: 7101 Szekszárd PF: 297

Tel: 06-74-512-297 Fax: 06-74-510-042

e-mail: tmrsz@interware.hu

web: <http://www.tmrsz.hu>

Hivatkozási szám : SzJKü. 35/2014/11.

Alkotmánybíróság

1015 Budapest

Donáti u. 35-45.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG

Ügyszám:

IV/706-4/2017

Érkezett:

2017 APR 20.

Példány:

1

Kezelőiroda:

Melléklet:

0

db

[Handwritten signature]

Ügyszám: IV/706-1/2017.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott [REDACTED] (lakcím : [REDACTED]) - az F/1. szám alatt csatolt meghatalmazással igazolt - jogi képviselőm, dr. Magyar Anikó egyéni ügyvéd (7100 Szekszárd, Arany János utca 18.) benyújtott alkotmányjogi panasz indítvány kiegészítésére hívott fel a Tisztelt Alkotmánybíróság fenti ügyszám alatt érkezett felhívásában, melynek eleget téve az alábbi

alkotmányjogi panasz indítvány

kiegészítést

terjesztem elő:

Kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Fővárosi Törvényszék előtt 71.P.24.724/2014. számon folyamatban volt személyhez fűződő jogsértés megállapítása és jogkövetkezményeinek alkalmazása tárgyú perben született Fővárosi Törvényszék 71.P.24.724/2014/12. számú ítéletének, valamint ezen ítéletet helybenhagyó Fővárosi Ítéltábla 8.Pf.20.664/2015. sz. ítéletének és a Kúria Pfv.IV.21.167/2016/4. sz. ítéletének alaptörvény-ellenességét, és semmisítse meg azokat, mivel sértik az Alaptörvény I. cikkét, II. cikk, XV. cikk (1) és (2) bekezdését , XXVIII. Cikk (1) bekezdését.

Kérelmem indokolásának kiegészítéseként az alábbiakat adom elő:

Az Alaptörvény indítvánnyal érintett rendelkezései:

XV. CIKK

(1) A törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes.

(2) Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.

XXVIII. CIKK

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

XV. CIKK sérelme

A per tárgyát képező Kaposvári Nyomozó Ügyészség Ny.37/2010/98. számú határozatával történt a jogsértés, azaz indítványozó – felperesnek - Ptk. 2:42.§ (2) bekezdése szerint védendő emberi méltóságának, a 2:43.§ d) pontjában és 2:45.§-ában nevesített becsületének és jó hírvének megsértése, valamint indítványozó hátrányos megkülönböztetése (2:43.§ c) pont).

A perben felperes által sérelmezett kijelentések állító mondatban történt megfogalmazásai, melyek az ártatlanság véelme Alaptörvényben is megfogalmazott felperesi alapjogot sértik, súlyos jogsérelmet okoztak számára, s az ártatlanság véelmének sérelme szoros összefüggésben áll – álláspontunk szerint az indítványozóval szemben megvalósuló diszkriminációval. Hiszen a perbeli sérelmezett határozatban Kaposvári Nyomozó Ügyészség tényként tüntette fel a bűncselekményeket, úgy fogalmazva, mintha már annak megállapítása és bizonyítása is megtörtént volna, azaz ezzel azt állítva, hogy a bűncselekményeket elkövette felperes, annak ellenére, hogy a büntetőeljárás folyamatban volt a perbeli időszakban, jogerős ítélet akkor még nem született. Véleményünk szerint az, hogy egy hatóság határozatában, mely közokiratnak minősül egy személyről – jelen esetben indítványozóról – állító mondatokban kifejezve közli, hogy bűncselekményeket követett el köztudomáson alapulva jogsértés, bűnözőnek bélyegzés, mely az emberi méltóságot, s annak szegmensét képező becsületet, jó hírnevet sérti, s hátrányos megkülönböztetést is megvalósít, ellentétben alperes, a törvényszék, az ítéletábla és a Kúria jelen panaszban sérelmezett határozataiban előadottakkal.

Egyik panaszindítványunkkal érintett határozat sem vette figyelembe a fenti tényt, annak ellenére, hogy megállapították, hogy alperes tényt állított, azaz értelme szerint azt állította indítványozóról, hogy a Btk-ba ütköző cselekményeket elkövette, holott valamennyi határozat rögzíti, hogy a büntetőeljárás folyamatban van, jogerős ítélet még nem született.

Ez pedig , hogy indítványozót az ártatlanság védelmével nem törődve a bűncselekményt elkövetőkkel egy csoportba helyezték, bűnösnek bélyegezték – különös figyelemmel arra , hogy a teljes büntetőeljárás alapja indítványozó szakszervezeti vezetői tevékenysége, már megvalósítja a diszkrimináció tilalmának sérelmét, hiszen szakszervezeti tagsága, vezető tisztségviselő mivoltja alapján történt a megkülönböztetés, azaz az, hogy indítványozó számára az ártatlanság védelmének elvét nem érvényesítette sem a peres eljárás alapját képező határozatot hozó alperesi hatóság, melyet mind az I. fokú, mind a II. fokú bíróság, mind a Kúria helyénvalónak talált.

Hangsúlyozni kívánjuk azt is, hogy jelen panaszindítványunkkal érintett bírósági határozatokat megalapozó per alapját képező sérelmes ügyészségi határozatban szereplő állítások bevezető mondatfordulatában a következő szerepel : „tényállás alapján, mely szerint”, s ezen szószerkezetet követik a sérelmezett –indítványozót bűnözőként beállító – tényközlések, melyeket alperes a tényállás alapján tett meg, azaz – mint egész koncepció eljárása során is , ezen határozatában is – valótlan tényeket állított, melyek sértik felperes (indítványozó) személyiségi jogait.

Az eljáró bíróságok pedig a valótlan tényekkel nem foglalkoztak, azaz a törvény előtti egyenlőség nem érvényesült jelen esetben, mivel indítványozót szakszervezeti vezetői mivoltára tekintettel, valamint az alapján is, hogy büntetőeljárás folyt ellene megkülönböztették az eljárt bíróságok.

Továbbá a törvény előtti egyenlőség sérelme tetten érhető azon körülményben is, hogy indítványozó felperesként egy egyszerű természetes személyként állt szemben az ellenérdekű féllel, alperessel, a Legfőbb Ügyészséggel, s érezhetően a bíróságok csak azon állításokkal foglalkoztak egyoldalúan, melyet az ügyészi szervezet állított, érezhetően több joggal rendelkezett a bíróságokkal szorosan együttműködő ügyészséggel.

A bíróságok nem ugyanolyan félként kezelték az indítványozó természetes személyt, mint az ügyészséget, s értelemszerűen abból indultak ki, ha valaki ellen az ügyészség eljárást indított, arról már állíthatják, hogy bűnös, s a bíróságok ezeket az állításokat való tényként kezelték, mit sem törődve a büntetőeljárás folyamatba létével. Jelen panasszal érintett eljárásban, s az azokat lezáró határozatokban is megvalósult az ügyészség ezenfajta állításainak „egyenlőbbsége”, mely megjelenik az ítéletek ellentmondásosságában, valamint a bírósági hibás tényállás-megállapításban is.

Az egyenlő bánásmód követelményének sérelmére indítványozói hivatkozással nem foglalkoztak a bíróságok annak ellenére, hogy a sérelem valószínűsítése megtörtént, a megkülönböztetés alapját képező tulajdonság egyértelműen alátámasztott volt, mégsem fordítottak figyelmet arra a bíróságok, hogyha ezen feltételek fennállnak, akkor a törvényben szabályozott eljárás lefolytatásának van helye, azaz az ügyészségnek kell bizonyítania azt,

hogy az egyenlő bánásmód követelményét eljárása során – azaz a per alapját képező határozatának meghozatala során, illetve annak megfogalmazása kapcsán megtartotta.

Azaz hivatkozunk arra is, hogy a jelzett diszkriminációval megvalósul az Alaptörvény I. cikkének sérelme is.

XXVIII. CIKK sérelme

A 67/1995. (XII. 7.) AB határozatában az Alkotmánybíróság kifejtette: „A pártatlan bírósághoz való alkotmányos alapjog az eljárás alá vont személy iránti előítélet-mentesség és elfogulatlanság követelményét támasztja a bírósággal szemben. Ez egyrészt magával a bíróval, a bíró magatartásával, hozzáállásával szembeni elvárás, másrészt az eljárás szabályozásával kapcsolatos objektív követelmény. A 17/2001. (VI. 1.) AB határozatban az Alkotmánybíróság rögzítette: „el kell kerülni minden olyan helyzetet, amely jogos kétséget kelt a bíró pártatlansága tekintetében”. [...] „[A] bírónak nem csak pártatlannak kell lennie, hanem pártatlannak is kell látszania.”

Jelen esetben sem az I. fokú, sem a II. fokú bíróság, sem a Kúria eljárása nem nevezhető pártatlannak, az elfogultság a per felperesével szemben – úgy a bizonyítási kényszer figyelmen kívül hagyásában, mint a nyilatkozatok tudatos bíróság általi félreértelmezésében – tetten érhető. A bíróságok csak az ítéleteiknek megfelelő részleteket ragadták ki mind a sérelmezett határozatból, mind a bizonyítási eljárásból.

A pártatlanság hiányát jelzi a megállapított illeték mértéke is, mivel teljesen figyelmen kívül hagyta a pertárgyértéket a bíróság, s a pártatlanságot jelzi az is, hogy az I. fokú bíróság perköltséget is megállapított alperes részére, mert ő ügyész volt.

A pártatlan eljáráshoz való jog sérelme szintén megragadható az előzőekben már kifejtett ártatlanság vélelmének megsértésével kapcsolatban is, hiszen a teljes eljárás, valamint a panaszolt határozatok indokolása is egyértelműen arra utal, hogy indítványozót annak ellenére, hogy jogerős ítélet még nem volt úgy állították be, mintha már ténylegesen megtörtént volna jogerős elítélése, kimondásra került volna bűnössége, s mindezt csupán azzal találták megindokoltnak, megalapozottnak a bíróságok és a Kúria is, mert az alperes, azaz az ügyész azt mondta, sőt még a vádiratot is becsatolta.

A tisztességes eljáráshoz való jog sérelme megvalósult abban is, hogy a bíróságok nem foglalkoztak azon indítványozói hivatkozással sem, hogy maga a perben panaszolt ügyészégi határozat jogellenesen, a keresetben és a per során konkrétan meghatározott jogszabályokba ütközött, azaz a meghozatala sem volt szabályszerű, holott ezen tényre is hivatkozott felperesként indítványozó. Ezt egy rövid mondattal intézte el a II. fokú bíróság, mellyel a Kúria is egyet értett, azaz a jogszabályba ütközés nem került értékelésre.

A sztereotípiák alkalmazása egyértelműen megjelenik jelen ügyben az ártatlanság vélelmével szemben, s nem történt meg a per során felmerült jogsérelmek vizsgálata ennek okán. Annak

ellenére sem, hogy az Emberi Jogi Konvenció 6. § (2) bekezdése is kimondja, hogy minden bűncselekménnyel gyanúsított személyt mindaddig ártatlannak kell tekinteni, amíg a bűnösségét a törvénynek megfelelően meg nem állapították. Így a tisztességes eljáráshoz való jog sérül, ha csak a vádiratban és a feljelentésekben foglaltak alapján, mechanikusan az irányadó bírói gyakorlat alapján nem kerül figyelembevételre a feljelentett alapjogi sérelme, mivel a bíróság szerint ez kizárt, mint ahogyan ez leszűrhető jelen panasz indítványunkban sérelmezett bírósági határozatokból is. Nem történt meg az eljárásban annak vizsgálata a konvenciót figyelembe véve, hogy az alperes nem a valóságot mutatta be határozatában, hanem mivel ő hozta az egyesítő jogellenes, személyiségi jogot sértő állítást tartalmazó egyesítő határozatot, ő nyújtotta be a vádiratot a szakszervezet főtitkára ellen, így minden tette legálissá válik, minden mondata, az bármennyire is becsületsértő, rágalmozó, valótlan a „társadalom érdekeit” védi. Ezzel szemben a büntetőeljárás alá vont indítványozó megbélyegzett, nem esik értékelési körbe ártatlansága, a fegyverek egyenlőségének elve pedig egyenesen kizárt, mivel az általános bírói gyakorlat védi az ügyészséget, diszkriminálva a feljelentetteket, vád alá helyezettek csoportját. Azaz halmozottan sértve indítványozó alapjogait folytatták le eljárásaikat a bíróságok.

A bírók mind az eljárás során, mind az ítéletekben – a tisztességes eljáráshoz való jogot semmibe véve - folyamatosan érzékeltették azt, hogy az indítványozó szakszervezet főtitkárával szemben a Szekszárdi Járásbíróságon büntetőeljárás van folyamatban, s mindezt az ártatlanság védelme ellenére megtették, s sorozatosan felhozták a büntetőügyet eljárásaik során, éreztetve azt, hogy úgymint megtörténik az elítélés, tehát nincsen semmifajta személyiségi jogsértés, nem sérti a személyiségi jogot a tényállítás, s minden megjegyzésükben és az ítéletben is állandóan éreztették az indítványozó [REDACTED] hogy ő egy büntetőeljárás vádlottja.

A tisztességes eljáráshoz való jog, illetőleg a védekezéshez való jog esetleges sérelmének vizsgálatakor az alkotmányjogi szempontú vizsgálódásnak nem az a tárgya, hogy az adott eljárásjogi aktus megfelel-e a vonatkozó szakági törvény rendelkezéseinek, hanem az, hogy valamennyi körülmény együttes figyelembevétele mellett, az eljárás egészére tekintettel megfelelt-e az eljárás a szóban forgó alkotmányos előírásnak.

Ennek mond ellent, hogy az I. fokú bíróság – s ezt helyben hagyólag a II. fokú bíróság és a Kúria is - alperes bizonyítékok nélküli állításait tényként kezelte – annak ellenére, hogy azok saját ítéleti megállapításaik szerint is nem való állítások.

Itt kívánunk kitérni a panaszolt határozatok indoklására, pontosabban az indokolás hiányosságára. A kellő alapossággal indokolt bírói határozatból tűnhet ki, hogy az ügyet eldöntő bíróság ténylegesen figyelembe vette-e az indítványozó által előterjesztett bizonyítékokat és érveket. Az indokolt bírói döntéshez fűződő jog ebből következően az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljárás alkotmányos követelményrendszerén belül jelentkezik. Az indokolási kötelezettséget előíró eljárási jogszabályokat a bíróság az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében meghatározott követelményeknek megfelelően nem alkalmazta álláspontunk szerint. Nem kérjük, hogy a

Tisztelt Alkotmánybíróság vizsgálja, hogy az indokolásban megjelölt érvek megalapozottak-e, mint ahogy azt sem, hogy a jogalkalmazó helytállóan értékelte-e, mérlegelte-e a kereseti kérelmünkben előadottakat, hiszen általunk is ismert, hogy ezek az eljárási jogi szabályokban a jogalkalmazó számára fenntartott feladatok, viszont az Alkotmánybíróság által vizsgált, az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia a határozatot hozó bíróságoknak. Az indokolási kötelezettség alkotmányjogi értelemben vett sérelme az eljárási szabály alaptörvény-ellenes alkalmazását jelenti. A tisztességes eljárásból fakadó elvárás tehát az eljárási szabályok Alaptörvénynek megfelelő alkalmazása, ami a jogállami keretek között működő bíróságok feladata. Az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossgal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon. A sérelmezett bírói döntések tisztességes, vagy nem tisztességes voltának megállapításához tehát lényeges szerepe kell lennie abban, hogy ténylegesen mi tűnik ki az indokolásokból.

Márpedig mind az I. fokú, mind a II. fokú határozatból, s a Kúria döntéséből is az derül ki, hogy a határozatok indokolatlanok, illetve olyan indokolásnak tűnő részt tartalmaznak, mely nem koherens a Pp. szabályaival.

Mindegyik eljárt bíróság figyelmen kívül hagyta a határozat nyelvtani értelmezésből fakadó értelmét, és sajátosan igyekezett körbemagyarázni, hogy mit is akarhatott közölni az alperes a határozatban, annak ellenére, hogy a határozat szövegezése – meglátásunk szerint – eléggé egyértelmű, tényállást rögzít, azaz tényként kezeli, állító módban kinyilatkoztatja a sérelmezett mondatokat. Nem foglalkozott egyik bíróság sem azzal, annak ellenére, hogy mindegyik megállapította, hogy tényállításról van szó, hogy a vitatott határozatban szereplő tényállítások objektíve valótlanok, s ezáltal megvalósítják a Ptk.2:42. § (2) bekezdésében – egyébként az I. és II. fokú bíróság által hivatkozott – valótlan tény állítását.

A II. fokú bíróság azon ítéletének indokolásában szereplő megállapítása is iratellenes és jogszabályellenes, hogy azt állítja, hogy a sérelmezett határozatból „világosan kitűnik, hogy a felperes bűnössége még nem nyert megállapítást”, így a tényállítások nem valósítanak meg személyiségi jogsértést. Pontosan ezen felismerés alapján kellett volna helyes következtetéssel eljutni a jogsértés megállapítására a bíróságoknak.

Mindezen fenti jogsértésekkel egyidejűleg megvalósult az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdésének és II. cikkének megsértése is, hiszen ezen jogok a fentiekben gyökereznek. Az állam, azaz a bíróságok, ügyészség nem teljesítette azon kötelezettségét sem [REDACTED], sem a szakszervezettel kapcsolatban, hogy a fentebb sértett alapvető jogaikat védelmezze, sőt a bemutatottak szerint hozzájárultak az alapjogi sérelem kialakulásához. Azaz a fentebb ismertetettek a jogbiztonság és jogállamiság elveit is sértik.

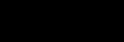
Kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a fentiekben levezetett indokolás, valamint az eredetileg benyújtott panaszunk alapján alkotmányjogi panaszunkat bírálja el, a hivatkozott döntéseket semmisítse meg.

Tisztelettel:

Szekszárd, 2017. április 18.

Dr. Magyar Anikó
ügyvéd

DR. MAGYAR ANIKÓ ügyvéd
7100 Szekszárd, Zrínyi J. u. 18. fsz. 4.
Telefon: +36 74 414 415
Adószám: 12609461-37
Számla: OTP Bank IR: 11746005-20089709
Felhatalmazás: OTP Bank IR: 11746005-20089663

 indítványozó
képviselésében eljárva